

forelagt det nærværende Finantslovsforslag i Folkethinget med en derfra afvigende Form for den nævnte Paragraph, nemlig med den gamle Form, der havde Bedragten for sig gennem en lang Arrække. Det synes imidlertid, at man i det andet Thing har villet opstille som Princip, at denne gamle Form nu skal forkastes, og at man nu definitivt bør opstille som det rigtige Grundprincip, at Formen for denne Paragraph herefter skal modtage en Skikkelse, som i det Væsentlige stemmer med den, der er antydet ved den samme i det andet Thing iaar givne Redaction. Først og fremmest skal jeg nu bemærke, at jeg i og for sig er meget mistænkelig imod Forandringer. Forandringer træde — det er jo en Selvfølge — altid frem med Krav paa at blive respecterede som ganske overordentlige Forbedringer, men det viser sig altfor ofte, naar man har gjort nærmere Bekjendtskab med dem, at det store Gode, der skulde opnaaes ved dem, paa en mærkelig Maade forsvinder mellem Hænderne paa En, og at kun Ulemperne blive tilbage. Et er derhos sikkert og vist, og det er, at det, naar man engang har en bestemt og givne Form for en saadan idelig tilbagevendende Lov som Finantsloven, saa ikke bliver vanskeligt at sætte sig ind i, tilfulde at sætte sig ind i den. Betydningen af denne Form er, at den medfører en overordentlig stor Lettelse ved Lovens gjentagne Behandling, idet man da bestemmer ved, hvorom enhver Ting i den dreier sig. Et Andet er ikke mindre vist, selv om man overvinder de Vanskeligheder, der ere forbundne med at sætte sig ind i den forandrede Form, hvilke kunne være meer eller mindre store — jeg indrømmer ganske villigt, at de ikke ere store, skjøndt de idetmindste for Mange synes heller ikke at være meget smaa, naar man lægger Mærke til de store Misforstaaelser, der ofte kunne gjøre sig gjældende ved Betragtningen af slige Sager —, og det er, at der i ethvert Fald er en Ulempe, og det en meget væsentlig, som kuytter sig til det Slags Forandringer, nemlig den, at en Sammenligning og Sammenstilling næsten bliver gjort umulig derved uden Anvendelsen af en langt mere dybtgaaende Kritik end den, som man i Reglen kan gjøre Regning paa vil blive benyttet. Naar man vil tage Finantslovene fra for-

skjellige Aar og fra forskjellige Perioder for sig, vil det være et overordentligt stort Gode, naar det principielle Grundlag for disse Loves Affattelse er fast og urokkeligt. Dette være nu sagt ganske i Almindelighed om hvilke som helst Arter af Forandringer. Naar der dernæst sees tilbage til de store og findrige Forandringer, der til forskjellige Tider ere forsøgte gennemførte, og som til enkelte Tider ere blevne opstillede som havende den største og meest gennemgribende Betydning for Finantsforvaltningens rette Ordning, skal man heller ikke komme til noget meget forskjelligt Resultat eller blive ledet til at troe, at der ved saadanne Forandringer kan opnaaes noget synderligt Godt. — Jeg skal her blot minde de Herrer om de overordentlige Kampe, der ere blevne førte om Bruttosystemet, hvorefter alle Udgifter skulde opføres for sig og som Følge deraf ogsaa alle Indtægter for sig. Spørgsmaalet derom værfere flere Aar igjennem, og det lod til af Mange at blive anseet for at ville være en ideel skjøn Ordning af Forholdet, naar man blot kunde opnaae dette Systems Gjennemførelse. Det er imidlertid nu fuldkomment forsvundet, kun at der, som et Kors paa Graven, endnu staaer enkelte Minder tilbage deraf, s. Ex. det Curiosum, at de Herrer under § 20 V. Litra H. ville finde opført som en virkelig løbende Udgift i Finantsaaret: „Af de i Statskassen indbetalte oplagte Overarbejdspenge for Fangerne i Straffeanstalterne antages at komme til Udgift 2,000 Rb.“ For dem, der ikke strag finde dette i højeste Grad comiss, kan det jo isvrigt slet ikke nytte at ubtale sig yderligere om dette Forhold. Jeg skal anerkjende, at vi snart bleve færdige med Bruttosystemet, men det skaffede os dog imidlertid et ikke ringe Bryderi og ikke ringe Ulemper, medens den omfattede „rage“ for det stod paa. En lignende, men mere væsentlig Bestræbelse var denne, at kun det, der virkelig var Aarets Udgifter, maatte opføres og ikke Andet, og at man ikke havde Lov til noget Aar at opføre Udgiftsposter til Dækning af Beløb, der vare forfaldne i andre Aar, men at alle Udgiftsposter kun virkelig skulde angaae det løbende Aar; dertil søiedes saa endnu den besynderlige Indskrænkning, at Aarets Regnskab skulde sluttes den 31te